

KDYŽ MĚ SEŽERE NĚJAKÉ ZVÍŘE, PŘÍRODĚ JE TO JEDNO

PŘÍRODA JE KRÁSNA, ALE I NEBEZPEČNÁ A LHOSTEJNÁ

Svět přírody vnímám jako neobyčejně nádherný. Líbí se mi její krása, barevnost, něžnost a nespoutanost. Přírodu ale tvoří i následující obrazy: zničený les, tornádo, hadi, červi, pijavice, zemětřesení, záplavy, sucho, mor, pohromy a extrémní nepřátelské vůči naší křehké tělesné schránce. Příroda je nádherná, ale je také lhostejná. Život tak vypadá jako nebezpečný, marnotratný a krutý proces, ve kterém smrt a zánik šlapou na paty narození a životu.

PŘÍRODA JE NEOSOBNÍ

Příroda sama je neosobní: když mě nějaké zvíře sežere nebo když já sním nějaké zvíře, přírodě je to jedno. Příroda se spokojí s tím, že vyprodukuje miliony potomků, aby jich přežilo jen několik tuctů. Nevím tedy přesně, co se mám o Bohu naučit z přírody, nebo jaký přesně vztah mám zaujmout ke stvoření. Náš vztah k přírodě a Boží podstata jsou hlubokým tajemstvím.

NEHCI ZKROCENÉHO BOHA

Nevím, co nám příroda odhaluje o Bohu kromě toho, že Pána stvoření nelze omezit na naše kýčovité obrázky. Zoufale se totiž snažíme omezit přírodu na fotografie, které si můžeme nastavit jako spořič obrazovky, a Boha na plyšového medvídka. Nespoutanost přírody ani Boha nám to však nedovolí. A já jsem za to vděčná. Nechci zkroceného Boha, a jakkoli mě tento padlý svět smrti a konkurence děsí, mám důvěru, že svět i mé porozumění světu bude vyléčeno. A že „vlk bude přebývat s beránkem, levhart si lehne vedle kůzlátka ... a malý chlapec je bude vodit“ (Iz 11,6).

*Co o tobě mohu vědět,
Pane veškerého stvoření?
Jsi pro mé chápání příliš veliký
a příliš krásný pro můj pohled.
Nauč mě důvěřovat v tvou něžnost
a mít respekt před tvou mocí.
Dej mi víru, že jednoho dne
se v tomto světě bojů
vše pomíjivé oděje v nepomíjivé
a smrtelnost v nesmrtelnost.
Smrt bude poražena a všechno bude dobré. Amen.*

Zpracováno podle knihy: Damaris Zehnerová, Šťavnatá chuť všednosti, kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství. Redakčně zkráceno a upraveno.